

„S tebou co, Kiwi, je,“ zeptal jsem se naším rubotlamocvikem. Přijel jsem do osady v podvečer soboty, šerif seděl nad plným ešusem, jehož hladinu pokrýval krunýř dávky vychladnutého tuku. Obr 198 nad zem něco spotřebuje a když ne, je vyšinut. „Den celý takhle sedět chceš?“ zkoušel jsem. Vyštěkl jako kolt od boku: „Vo svý věci se starej!“ Obr a k tomu šerif nemůže mluvit jako malý kluk. A přece všechny moje nervové antény signalizovaly poplach. „Třeba pomůžu, Kiwi.“ Z kóty 198 se smutně zahleděl na vrcholek mých stošedesátipětí. „Víš, co je to pieta?“ přepasíroval skrze zuby zbylé z výkonu šerifské funkce. „Myslíš jako smutek? Minutu ticha...!“ Mockrát jsem držel minutu za ty, co odešli nebo se oženili, ale za koho teď? Nejsi kamarád, jsi šerif – mág plnej tajů.

Změkl jako máslo hozené na pánev. „Odešel člen osady, vlastně odešla.“ To my vyrazilo dech a v duchu jsem přepočítal naše lady a squaw. „Která?“ vyjelo ze mne. „Juliana. Už není mezi námi.“ Pochopil jsem a přidal se manifestačně k jeho žalu. Juliana? U Manitoua, Juliana! Jezdila s ním od samého začátku zalykajíc se prachem cesty, věrná k smrti, oddaná do záhrobí, jak dovedou psi. „Kdy se to stalo?“ šeptl jsem. „Včera večer.“ S hlavou svěšenou jsme mlčky stoupali do březového hájku. Šerif utrl větvičku hlohu. Ve stínu bříz ležel hnědý čerstvý hrob, na něm pískovcový kámen, náhrobek, úcta a vzpomínka. Stanuli jsme. Nechal jsem ho přistoupit dřív a položit snítku. Pak jsem četl nápis na útržku krabice u kamene. „Zde odpočívá a v tichu rezaví Juliana, má dobrá lžíce, která mě provázela v dobrém i zlém, věrně vždy po mém boku v pravém půllitru. Zesnula náhle zlomivši si páteř na nepoživatelném soustu. Šerif Kiwi.“

---

**Sam z Blackrangers**

*Trapsavec 1971*

*1.místo povídky začátečníků*